

Buglya Sándor laudációja

Rendkívüli és örömteli eseménnyel egészül ki számunkra az ideai ballagás: ünnepélyes keretek között először kerül sor a Kertész Mihályról elnevezett emlékérem átadására. Talán kell egy kis magyarázat, miért éppen Kertész Mihály a névadója ennek az elismerésnek. A magyarázat éppen száz évre megy vissza, amikor Kolozsváron termékeny filmgyártó élet volt, korszerűen felszerelt filmstúdió működött és Kertész Mihály, a későbbi Michael Curtiz néven világhírnévre szert tett, magyar származású filmrendező is itt forgatta jelentősebb pályakezdő filmjeit. A mai Kolozsvár ezekhez a hagyományokhoz próbál visszatalálni a filmes oktatás és a filmes szakma újonnan létesült intézményeivel, a filmfesztiválokkal, az egyre népesebb kolozsvári filmesek táborával. S ebben az újraéledt, tágabb értelemben vett filmes kulturális életben immár a Sapientia Egyetemnek is fontos szerepe van. Kertész Mihály számunkra, Korda Sándorral együtt annak a szimbóluma, hogy lehet Kolozsváron nem amatőr szinten, hanem a kor színvonalán álló filmet csinálni, s Kolozsvár filmes élete beépíthető az egyetemes filmkultúrába. Ez pedig egy olyan ideál, amelyet úgy érezzük, végső soron ma is szem előtt kell tartanunk.

A filmművészet, fotóművészet, média szak tanári közössége egyhangúan döntött úgy, ennek az érdeméremnek az első birtokosa csakis Buglya Sándor lehet. Hisz nélküle, szakmai tudása, tanári elkötelezettsége nélkül ez a szak nem tudott volna felnőni, megerősödni. Buglya Sándor ráadásul, tulajdonképpen egy valamiben nagyon hasonlít is Kertész Mihályhoz, aki képes volt évente akár 6-8 filmet is elkészíteni, és ez a szenvedély, a rendkívüli szívós munkabírás, amellyel hivatását végzi.

Buglya Sándor a filmes szakma szinte minden területén tevékenykedett: több száz rövid-, kísérleti-, animációs és oktatófilmet, dokumentum- és játékfilmet, televíziós műsort készített rendezőként, operatőrként, illetve producerként. Munkásságát számos díjjal (köztük a rangos Balázs Béla díjjal) jutalmazták. Az évek során fontos szakmai tisztségeket töltött be: 1968 óta a Magyar Független Film és Video Szövetség elnöke, illetve tiszteletbeli elnöke, 1990 és 2000 között a Magyar Filmművész Szövetség elnökségi tagja, a Dokumentum Szakosztály titkára; a Fórum Film Alapítvány művészeti vezetője, megalakulás óta a Duna Televízió dramaturgja, a Dunatáj Alapítvány elnöke, a *Pergő Képek* c. folyóirat szerkesztője, a Magyar Művészeti Akadémia tagja. Eközben oktató a budapesti Színház- és Filmművészeti Egyetemen, a Klagenfurti Egyetemen, a gödöllői Szent István Egyetemen, a Dunaversitas Mesterkursusain. Rendszeresen hívják meg nemzetközi filmfesztiválok zsűrijébe.

A Sapientia Egyetemen betöltött szerepe is rendkívül sokrétű: 2004 óta tanít itt vizuális nyelvet, operatőri és produceri ismereteket, filmrendezést, forgatókönyvírást és dramaturgiát. Szakmai vezető tanárként döntő szerepe volt az évek során az oktatás tartalmának a kialakításában, s a tanítványaival való állandó, tanórán kívüli konzultációk mellett, az egyetemre bekerült fiatal tanárok is neki köszönhetik, hogy elsajátították a filmes oktatás alapjait. Ezt az épületet, amelyben most vagyunk, az ő útmutatásai alapján tervezték úgy, hogy otthont tudjon adni a filmes oktatásnak, akárcsak azt az ideiglenes stúdiót, amely a Déva utcában ennek elődje volt.

Nemrégiben a Kolozsvár Társaságnál rendezett közönségtalálkozón megkérdezték tőle, hogyan tudja személyében összeegyeztetni azt, hogy eredetileg orvosnak készült majd mégis filmes lett belőle. Azt mondta, mindkettő, az orvos és a dokumentumfilmes is, problémamegoldó ember: azt keresi, mi a probléma a világban és a maga eszközeivel feltárja, elemzi, keresi a megoldást. Az emlékérem szimbolikus, természetesen nem ér föl a nemzetközi szakma díjaival (nem Oscar-díj, nem cannes-i Aranypálma), de amit általa kifejezni akarunk, az nagyon is valóságos: *köszönjük, hogy immár több mint tíz éve lankadatlan türelemmel és gondoskodó figyelemmel foglalkozik hallgatóinkkal, s folyamatosan számíthatunk arra, hogy a legkisebttől a legnagyobbig terjedő problémáink megoldásában részt vállal.*

Kertész Mihály számunkra jelkép, Buglya Sándor viszont számunkra mérce: emberségből, a szakma etikájából, a filmes pedagógiából egyaránt.

Kedves Sándor, kívánunk Neked erőt, egészséget, hogy még nagyon sokáig dolgozzál velünk itt Kolozsváron, s lehess te is büszke legyen arra, amit itt megvalósítottál!

Barátsággal és nagyon hálásan,
Pethő Ágnes, tanszékvezető

Kolozsvár, 2015. június 12.